Otto Schneid
Papers

On the bench opposite ([illegible])

6212-5

25

על הספסל ממול

בידו הימנית הסיר את כובעו, ושמאלו הפשילה את השיער שנלחץ על מצחו.

בוקר בוקר, כשנסע אל עבודתו החדשה, ישבה היא על הספסל ממול. נוח היה להתבונן בה, ואפילו לא היתה כל אפשרות לחשוב על ענינים אחרים. חבל, שלא היתה יפה. לבה בלי ספק פתוח, בפניה קל לקרוא שכל, השכלה, אופי טוב, ואלה הספיקו לכפר על הופעתה הצנועה יתר על המידה, על שמלתה הפשוטה עד כדי עוני, על הרזון הזה, שלא היה מלווה גמישות, על החיוורון, שאמר מחסור באויר צח. איננה מסקרנת כלל, ואת הרגשות הידועים אולי אף פעם לא תעורר בו, אם כי היה בו איזה זר מוזר, שהתערב וקרא ליצר שיבוא, והתעסק בחיצוניותה וניסה לשפר, לחשוף, לפרש לטובתו, לזייף. אחר-כך, כשראה המתערב את כשלונו, נסוג ושלח אחר. זה היה מדובב את הצורך לספר, והוא התרגל להגיד לה הרבה במשך הנסיעה הקצרה. שפתיו לא נעו ומלה לא נעשתה להגה, אך הבנתה היתה קרובה לשלמות. היא היתה מביטה אל הארנק שעל ברכיה ואל ידיה הצנומות. אולי דאבה גם היא על קמצנות הטבע, שלא זיכה אותה במתנות יותר טובות. לשם גיוון הציצה לפעמים גם אליו, כמו תמיד כשמקשיבים לסיפורו של איש. היו דברים שהבינה אפילו יותר טוב מאשר הוא יכול להבינם. מדוע לא התחשבו בהשכלתו הכללית ובהכשרתו המקצועית, כשקיבלוהו במחלקה הסטטיסטית? מדוע נתנו לו דרגה כל כך נמוכה, מדוע משבחים את עבודתו ואינם משפרים את מצבו? מדוע מבטיחים ואינם חושבים ברצינות לקיים דבריהם? גם את הקשיים, הנגרמים לו בחדר ששכר מקרוב, סובבים סיפוריו, ומדי פעם בפעם משתלבים רמזים על עברו, על נשים יפות בהחלט, אבל הוא מיהר ודילג על אלה, כדי לא לפגוע בה. לעומת זאת העביר את הרמיזה אל האכזבות שנחל, וכמעט שהודה בחשדנות המשתררת בו.

הוא היה יורד ראשון, והיא המשיכה לנסוע, לא נודע לו לאן. בדרך בחזרה מן העבודה נעדרה תמיד, כנראה היו לה שעות עבודה אחרות. טוב שיכול להיות בטוח שיראנה בבוקר, זה היה כל כך נוח. רק אתמול היתה הנסיעה פחות נוחה, לאחר שנפגש עם הקטנה חמת-המזג ובילה אתה בקולנוע. הפעם היה פיו קרוב לפיפתח, כשהטעים, שהיה במשך כל הערב מאופק ולא ניצל שום הזדמנות, וחשב עליה והיה נאמן. גם בה כאילו

השתנה משהו. כמו התחילה מתעצבנת מן היחסים האלה ושאלה, מתי יעבור ליחסים כמו אלה הנהוגים בין הבריות. מעין משבר בא, כי משאלות מנוגדות נתגלו. היא רצתה לקדם, לפתח, ואילו הוא רצה להמשיך ככה. בעצם רצה להמשיך גם עם הקטנה, היא כפרי בשל, חפצה להיאסף. טוב יהיה לו עם שתיהן יחד.

אבל הכל באא אחרת כאשר נפתחו שני הפיות, ושתי ידים בחשו את התה שכבר הצטנן והסוכר נמס בו. גם עתה אמנם סיפר עוד על עצמו, אם כי לא היתה לו עוד ההרגשה הבטוחה, שהיא קולטת הכל בהבנה יתרה, ולא היה הכל מובן מאליו, ואפילו הרגשות עוד פחות נוחות מאלה התגנבו ונטפלו ונעשו לשאלות,ואחת נדחפה מדי פעם בפעם קדימה: לשם מה אני יושב פה, מה לי ולה? אילו נכנסה עתה אל בית-קפה זה אחת מאלה, שעזבתי, או שבלי סיבה מובנת לי מאסתי בהן, לאן הייתי בורח? או הייתי במצוקתי מביט בחוצפה ובגאוה מדומה, כאילו לא התביישתי? הדמות שנראתה מלוח השולחן ומעלה היתה גרמית, יבשה, שטוחה, ולא היתה בה פריחה, ובלי ריפוד היתה, רק שפתיה כאילו זה עתה האדימו, ולחייה גם הן כמו הסמיקו ולא החוירו עוד, ועור פניה נתיישר ונתמתח מתחת לאיזה ציפוי חשוד. במחילותיהן, שכהו יותר, התרחבו העינים, כאשר שאלו או כשרצו להעניק למלים אדישות או סתמיות איזו תוספת משמע או ענין נסתר. היא אמרה משהו רק לעתים רחוקות, מלות שאלה או הסכמה ואישור, ובהן היו גם טעמים של סיכום, כשהיו דבריו כמשוטטים הרחק או כשהשכיח סופם את ראשיתם. כלום היה זה מובן מאליו, שרק הוא ספפר על עצמו, על עברו אאא הרחוק והקרוב ועל כל פרטי מצבו בהווה, בלי שעודד אותה לתאר במקצת גם את עצמה או לספר על חייה? האמרה החדצדדיות הזאת, שבעיניו אין בה ענין מיוחד או שבקשב מצדה כל יהודה ויעודה? והיא כאילו מראש קיבלה את הדין של תפקיד מוגבל כזה, הוא התפקיד השני. הסכם כזה על חלוקת התפקידים הולל בו סיפוק. זה היה כעין חוזה לצמיתות, הלא זה נבע מטבעם של השנים, מאפיים הקבוע, הבלתי משתנה. בשיקוף אישיותו מכל הצדדים היתה החשיבות שבכל שטח ושטח של גביש ובכל זויותיו. רק כל הפרטים יחד יכלו להגדיר אותו והיא הבעה בלי ספק, שהכל מהותי. אולם בהשתקפותו הרבה היה גם כדי להסיח את דעתו ממנה. נמצא, שבהנאת אהתייחדו עם עצמו היתה מעין בריחה ממנה, ולשמה היתה השתתפותה רצויה, ואפילו הכרחית.

ברם, במשך הזמן, כשהביט אליה כמו אל ראי, קלטו עיניו גם משהו ממנה. הקליטה הזאת גברה והעמיקה בה במידה, שהיא מילאה אחרי אאאא התפקיד של ראי. כשהתחיל לקלוט גם הוא, עמד להפתעתו על

היה לדמות בנפשו, שערמת השברים היתה המצב הראשון, ורק אחרי-כן היה מדביק שבר לשבר ובדרך זאת נוצר הכלי, והוא שמח בהישגו, עד ששב הכלי ונעשה לערמת שברים. כמה פעמים כבר קרא את המכתב הזה. מתחילה כמעט שנשבר לנוכח העובדה של פרידה לעולם, וכמעט שהפך בעצמו לערמה כזאת. אז הדביר את שברי עצמו, ושוב דמה למי שהיה. אבל ריק היה הכלי המחודש, תכנו לא היה בו. בבוקר נסע כרגיל לעבודתו. על הספסל ממול ישבה במקרה בחורה לא יפה. בידו הימנית הסיר את כובעו, ושמאלו הפשילה את השיער שנלחץ על מצחו.

היה עוד שלב בתמול שלשום, כי אז היה חוזר כלעומת שבא ומחזיר את תפקידו לשולחו, ויוצא משם בלי בגדי נדרו, שפל-רוח וללא ידיעה, כביום הילדו, והיה יורד משם שנית לקראת פתרון חדש של שאלה שאין לה פתרון. מן הכפר נשמעו קולות אדם ובהמה. הלא מסלולי כולם השתלבו במסלול הגדול האחד. אך מה לו ולמסלול הזה? היוסיף לעמוד מנגד, מחוץ ליצירה? ומי הוא שיתרומם מעל דגת הים ומעל עוף השמים ויפרוש מאגודת היקום ויפר ברית כל חי?

Otto Schneid
Papers

On the Beach Opposite
(Al ha-sofsal mi-mul)

62126

26

נפתלי שי"ר

על הספסל ממול

בידו הימנית הסיר את כובעו, ושמאלו הפשילה את השיער שגלחק על מצחו.

בוקר בוקר, כשנסע אל עבודתו החדשה, ישבה היא על הספסל ממול. נוח היה להתבונן בה, ואפילו לא היתה כל אפשרות לחשוב על עינים אחרים. חבל, שלא היתה יפה. לבה בלי ספק פתוח, בפניה קל לקרוא שכל, השכלה, אופי טוב, ואלה הספיקו לכפר על הופעתה הצנועה יתר על המידה, על שמלתה הפשוטה עד כדי עוני, על הרזון הזה, שלא היה מלווה במישות, על החיורון, שאמר מחסור באויר צח. איננה מסקרנת כלל, ואת הרגשות הידועים אולי אף פעם לא תעורר בו, אם כי היה בו איזה זר מוזר, שהתערב וקרא ליצר שיבוא, והתעסק בחיצוניותה וניסה לספר, לחשוף, לפרש לטובתו, לזייף. אחר-כך, כשראה המתערב את כשלונו, נסוג ושלח אחר. זה היה מדובב את הצורך לספר, והוא התרגל להגיד לה הרבה במשך הנסיעה הקצרה. שפתיו לא נעו ומלה לא נעשתה להגה, אך הבנתה היתה קרובה לשלמות. היא היתה מביטה אל הארנק שעל ברכיה ואל ידיה הצנומות. אולי דאגה גם היא על קמצנות הטבע, שלא זיכה אותה במתנות יותר טובות. לשמ גיוון הציצה לפעמים גם אליו, כמו תמיד כשמקשיבים לסיפורו של איש. היו דברים שהבינה אפילו יותר טוב מאשר הוא יכול להבינם. מדוע לא התחשבו בהשכלתו הכללית ובהכשרתו המקצועית, כשקיבלוהו במחלקה הסטטיסטית? מדוע נהגו לו דרגה כל כך נמוכה, מדוע משבחים את עבודתו ואינם משפרים את מצבו? מדוע מבטיחים ואינם חושבים ברצינות לקיים דבריהם? גם את הקשיים, הנגרמים לו בחדר ששכר מקרוב, סובבים סיפוריו, ומדי פעם בפעם משתלבים רמזים על עברו, על נשים יפות בחלום, אבל הוא מיהר ודילג על אלה, כדי לא לפגוע בה. לעומת זאת העביר את הרמיזה אל האכזבות שנחל, וכמעט שהודה בחשדנות המשתררת בו.

הוא היה יורד ראשון, והיא המשיכה לנסוע, לא נודע לו לאן. בדרך בחזרה מן העבודה נעדרה תמיד, כנראה היו לה שעות עבודה אחרות. טוב שיכול להיות בטוח שיראנה בבוקר, זה היה כל כך נוח. רק אתמול היתה הנסיעה פחות נוחה, לאחר שנפגש עם הקטנה חמת-המזג ובילה אתה בקולנוע. הפעם היה פיו קרוב להיפתח, כשהטעים, שהיה במשך כל הערב מאופק ולא ניצל שום הזדמנות, וחשב עליה והיה נאמן. גם בה כאילו

השתנה משהו. כמו התחילה מתעצבנת מן היחסים האלה ושאלה, מתי יעבור ליחסים כמו אלה הנהוגים בין הבריות. מעין משבר בא, כי משאלות מנוגדות נתגלו. היא רצתה לקדם, לפתח, ואילו הוא רצה להמשיך ככה. בעצם רצה להמשיך גם עם הקטנה, היא כפרי בשל, חפצה להיאסף. טוב יהיה לו עם שתיהן יחד.

אבל הכל באא אחרת כאשר נפתחו שני הפיות, ושתי ידים בחשו את התה שכבר הצטנן והסוכר נמס בו. גם עתה אמנם סיפר עוד על עצמו, אם כי לא היתה לו עוד ההרגשה הבטוחה, שהיא קולטת הכל בהבנה יתרה, ולא היה הכל מובן מאליו, ואפילו הרגשות עוד פחות נוחות מאלה התגנבו ונטפלו ונעשו לשאלות,ואחת נדחפה מדי פעם בפעם קדימה: לשם מה אני יושב פה, מה לי ולה? אילו נכנסה עתה אל בית-קפה זה אחת מאלה, שעזבתי, או שבלי סיבה מובנת לי מאסתי בהן, לאן הייתי בורח? או הייתי במצוקתי מביט בחוצפה ובגאוה מדומה, כאילו לא התביישתי? הדמות שנראתה מלוח השולחן ומעלה היתה גרמית, יבשה, שטוחה, ולא היתה בה פריחה, ובלי ריפוד היתה, רק שפתיה כאילו זה עתה האדימו, ולחייה גם הן כמו הסמיקו ולא החווירו עוד, ועור פניה נתיישר ונהמתח מתחת לאיזה ציפוי חשוד. במחילותיהן, שכהו יותר, התרחבו העינים, כאשר שאלו או כשרצו להעניק למלים אדישות או סתמיות איזו תוספת משמע או ענין נסתר. היא אמרה משהו רק לעתים רחוקות, מלות שאלה או הסכמה ואישור, ובהן היו גם טעמים של סיכום, כשהיו דבריו כמשוטטים הרחק או כשהשכיח סופם את ראשיתם. כלום היה זה מובן מאליו, שרק הוא סיפר על עצמו, על עברו אאא הרחוק והקרוב ועל כל פרטי מצבו בהווה, בלי שעודד אותה לתאר במקצת גם את עצמה או לספר על חייה? האמרה החדצדדיות הזאת, שבעיניו אין בה ענין מיוחד או שבקשב מצדה כל יחודה ויעודה? והיא כאילו מראש קיבלה את הדין של תפקיד מוגבל כזה, הוא התפקיד השני. הסכם כזה על חלוקת התפקידים חולל בו סיפוק. זה היה כעין חוזה לצמיתות, הלא זה גבע מטבעם של השנים, מאפיים הקבוע, הבלתי משתנה. בשיקוף אישיותו מכל הצדדים היתה החשיבות שבכל שטח ושטח של גביש ובכל זויותיו. רק כל הפרטים יחד יכלו להגדיר אותו והיא הבנה בלי ספק, שהכל מהותי. אולם בהשתקפותו הרבה היה גם כדי להסיח את דעתו ממנה. נמצא, שבהנאת אהתייחדו עם עצמו היתה מעין בריחה ממנה, ולשמה היתה השתתפותה רצויה, ואפילו הכרחית.

ברם, במשך הזמן, כשהביט אליה כמו אל ראי, קלטו עיניו גם משהו ממנה. הקליטה הזאת גברה והעמיקה בה במידה, שהיא מילאה אחרי האאא התפקיד של ראי. כשהתחיל לקלוט גם הוא, עמד להפתעתו על

שינויים שחלו בה מאז קלט אותה ברפרוף בלבד, קליטה חטופה, חולפת, פושרת. הקשה שבה פחת, מין רוך הלך והתבלט, קטעים שונים של גופה כאילו נתעגלו. שטחים נעשו קמרונות, מקומות ריקים נתמלאו חיים, פה ושם התבטאה הנשימה יותר, קצב חמים עבר בתנועותיה, ואף בחיוכה היה כדי לקרב. כי כשחייכה לא היו עוד שפתיה סתמיות, אלא עוררו בשפתיו את הצורך למגע. במשך הערב גבר הצורך הזה, המשאלה למגע נעשתה ברורה, למגע בהידוק, לוחץ, מוצץ. בדרך הביתה נכנס נועם חדש אל תנועותיה, הריתמוס הטוב כיוון אותן. האם רק האור הקלוש שיפר את מראה? או טעה קודם והתחיל עתה לראותה נכונה? בה היתה איזו ביטחה מפליאה, שכבעה גם אותו. עתה נדמה לו, שזוהי בדיוק זאת שהוא חיפש. אם יצליח, מי יהיה כמוהו. אין צל של ספק, היא תהיה נהדרת בכל. והאם אין היא מוכנה? או אולי עודנה מסתירה איזה תנאי ועוד בדעתה להגישו לו בבוא מועד? הלא אין ספק בזה, מה יהיה התנאי. נשואים, כמובן. אוי, זה עלול להכשיל הכל. את חרותו לא הקריב ליפהפיות ההן, והיא אמנם יפתה, אבל על חרותו לא יוותר, לא ולא. אכן, היא יפתה ועוד תיפה. בוא תבוא שעה ומעל האופק תפרח דמותה ותקרב ותגדל מאד. חלון ותקרה וגוף ירחפו יחלפו כעננים בסופה, צעיפים יעלו יסורו, ועיניה תהיינה כשתי באיות, ובת צחוק עגוגה תצמיח דשא מסביב, ואין קץ לחִנו, דשא אא של גן עדן, ובו פריחה למטה ולמעלה, ובעומק המעין לכל, אל תוכו, ויהי מה! הפנים הגדולים–מכל א גהיו כשער עד: פנימה, פנימה! אך עתה פרצה פתאום רוח חזקה מנגד, דחפה, העיפה, לחצה אחורנית. הוא צעד ברוח כדרוך דגלים במיט אדירים, סלל דרכו בעוז, ובנשימה עצורה התקדם, והרפתקאות מוזרות היו בינו לבין הרוח, ועוד כמה פסיעות גסות והוא התגבר.

רק הריפות בשמים נרגשים עוד צאאא נותרה מן הסערה. ברוגע שיחק בתלתליה הזומים. היא התמסרה לעיפותה ולא חייכה עוד. פניה היו כאגם בהידום הבל פי רוחות. הנה כולה פריחה, פריחה שליוה, אצילית. רק אליה לכל מראותיה הביט ולא אל ראי. אכן, יפה היא. גם לאחר דמתה, צא בזהרו, בקראו לאלף דבורים, בצניחתה היתה כשיפולי גבע רענן אל חמדת גיא. הוא תמה על עירונו ונהנה בקינת מעיניו הפקוחות.

גם חיי יום יום באו כאורחים מוזמנים אל חנה. משכרתה עלתה ואיש לא ידע בזכות מה, והעודף נעשה לפאר הופעתה, הכל הביטו אליה, מי בתאוה, מי בהערצה, מי בברכת נהנין. לעתים קמה בו קנאה, כשהיו

פרחחים מצוחצחים עוברים לחיזור בפרהסיה. אבל מהר למד להוציא
מנסיונות כאלה את העוקץ, נהג התאפקות. כשכפו עליו את התפקיד
של אחד המתחרים, קיבל אותו בקלות מדומה-משכנעת ונהנה מנצחונו בשברה
לא מופרזת. רק לפעמים הופיע פתע מחזר ללא משחק. גם לריקודים אי-
אפשר לצאת אתה בלי שבתוך צחוק ובידור השתלט מתח של התחרות רצינית.
רק היא ידעה במקרים כאלה לקדם פני רעות ולעקרן לפני שהשתרשו.
מידותיה הטובות נתבלטו עוד יותר על הרקע של כל נסיון, אם כי
כל ההפרעות יחד הספיקו להדריך את מנוחתו. תוך כדי עבודה משרדית
ולימודית נזכר לא פעם בצללים כבדים. אמנם היא לא הלכה אף פעם
בלעדיו אל חנות-האופנה הגדולה, שבעליה, עשיר בקורח, לא התבייש
להתערב בתפקידי עובדותיו ועובדיו ולשרתה בעצמו כל פעם שהזדמנה.
כאן נמנעו שניהם מכל התעכבות בהבחנות או בתנאי תשלומים יותר
נוחים והיו משלמים בלי אומר, כי באש הזאת אסור היה לשחק, ולא בא
בחשבון לקבל שמץ טובה מצד האיש הגזעי הזה, שהיה רווק, יותר תומך
בספורט מאשר ספורטאי בעצמו, מעריץ מסור של המין היפה. ביחס אליו
אמנם התעורר איזה חשד, הלא את שרותו המוגזם היא מקבלת ביתר חן, ואל
חנותו היא נמשכת, כאילו לא היו בעיר בתי אופנה אחרים. היא השתדלה
גם כאן לבטל סכנה בדרך התעלמות. בחנות היתה מעניקה לידיד את הכבוד
של בעל, והתקבל הרושם, שהם נשואים. למה בעצם אינם נשואים? עד מתי
יוותר על הביצור הבטוח ביותר, עד מתי יהיה כאחד המתפעלים ואין בידו
זכות ממשית למדי, ואשרו-אוצרו בלתי מוגן?

כשחלפו גם ימי התרגשות אלה, בהם העניק האישור מבחוץ תחיה
וחיזוק לכל מה שהיה ביניהם, ודירתם הקטנטונת נעשתה מתוקה כמו שהיה
בית ההורים בילדות, נכנסה גם בטחה רבה אל שני הלבבות. טוב
היה להם בדירתם הזעירה, וזמן-מה בילו בה כל ערב ואת כל זמנם מלבד
העבודה והסידורים ההכרחיים. באחרים, ואפילו בחביבים וחביבות, לא
מצאו ענין. אבל לאורך ימים לא יכלו לשמור על הקו הזה. בעל כרחם
התחילו נפגשים עם בני אדם, וחוג המכרים התרחב מאליו: פעם היו נאלצים
לבקר אצל חברים ותיקים או חדשים, פעם הזמינו בודדים או זוגות אל ביתם.
כך נפתחה המצודה, ופתיחה גררה פתיחה. מתחילה לא היה בפתיחות אלה כדי
לגרום הפרעות. אדרבא, קשרים לזוגות היה בהם לא פעם כדי להדק
את המקשר אותם.

איך יכול מישהו להופיע פתאום ולפרוץ גדרי חיים של אדם, איך
יכול כזה להימצא לפתע ממול, להזדקף פנים אל פנים, מאין צץ כזה?
הזימן אותו המקרה או היה בבואו איזה הגיון, איזה הכרח? כשהפך
האוהב המאושר לאוהב חרד, הבין עד מהרה, שאת הבחור הזה הביאה לו

materialization

לא הממשות החיצונית בלבד. כביכול היה האיש הזה כבר קודם בו, ובחוץ היה רק המסלול בו התארעו דברים. הבחור הזה היה בגילום של מה שהיה טמון בו או של אפשרות שלא התפתחה, אולי של משאלות או חלומות שלא נתגשמו. אך כשבחר לו במקצוע היבש – מה דחפו לעשות כך? ואיזו פורענות שטנית פיתתה אותו להזניח את המוסיקה עד כדי הצטמקות גמורה של כשרונו? למה היה זה כל כך מובן מאליו, שדוקא חברו נרשם באקדמיה? למה לא נתעוררה בו כל קנאה, כשראה, איך זה התקדם ככבד בזכות חריצותו המפליאה וחיצוניותו המטופחת והמזל המחייך לטיפוס הכובש? לכאורה גם לא בא עתה לערער על משהו במתכוון או להסיג גבול. הוא היה רק אדיב לתפארת, ובכרטיסים לקונצרט כיבד את שניהם, וזה גם לא היה הקונצרט המיוחד שלו, הוא היה רק כנר ראשון. ואפילו לא דיבר אף פעם עם אשתו לבדה. נהפוך הוא. אתו היה מדבר, ואליה כמעט שלא פנה וכמעט שלא הביט. האם הוא בכלל אשם בזה, שהוא כל כך מעניין? העשה לו בעצמו את ראשו החטוב או גידל לו את תלתליו כדי להרע? גם קשה היה לבוא בטענה, שאמר משהו פתייני, כי בכלל היה שתקן, רק במעט שאמר היה קולע, מחושב, והורגש בו מטען של רגש. הוא לא התגנב אל לבה, כי לא היה גנב כלל. עשיר מובהק – למה לו כבשת הרש? העשיר נראה לעתים קרובות בחברת בחורות, וכולן אלגנטיות, אבל בזה לא אמור, שהוא מעונין בהן או באחת מהן, ואולי רק הן מחזרות אחריו. לגשת אליו לבירור, להוכיחו – על מה? מה רע בו, מתי נתגלתה איזו מזימה מצדו? יתר על כן, אם הוא רוחש לה רגש, אפשר לחשוב לו זאת לרעה? האם אין זאת זהות גמורה של לבות שני גברים? צריכה כזאת לחולל דוקא שנאה? אולי מוטב לעקור רגש כזה מאשר ללכת אחריו ולעשות דברו? עתה קם המומחה לסטטיסטיקה: כמה מן האסונות בעולם נגרמים על ידי קנאה-שנאה? כמה מעשי רצח עושים המתמכרים לה, ובכמה מקרים נהרסים בה חיים בלי שפיכות דמים? בכמה מקרים משתוללת אותה המפלצת בלי להיות מוזנחת בעובדות? — reproach

אשתו נראתה בימים אלה לא כתמול שלשום. לא יאומן, שליפיה ניתנה עוד עליה נוספת. היא היתה חיוורת יותר ויותר עדינה, כאילו פחתה בה כל גשמיות. — materiality דיבורה היה פחות בטוח, ויחד עם זה הצטרפה אל בעלה ביתר חיבה ודאגה לו בנאמנות אמהית. הוא ידע להשיב לה בהרבה הבנה ויקר. כשסברה איזה כלי, ניחם אותה והסביר לה, שריכוז הנפש הוא המתבטא במה שנקרא פיזור נפש. הוא אסף את שברי הצנצנת ולא זרקם חוצה, אלא שם אותם בפינת כוננית והסתכל בהם זמן רב, גם כשהיה בבית לבדו והיא הלכה והוא לא שאל לאן. אילו רצה בכל מחיר, היה מרכיב את הצנצנת מחדש, הכל נשמר, אף רסיס אינו חסר. בנקל יכול

היה לדמות בנפשו, שערמת השברים היתה המצב הראשון, ורק אחרי-כן
היה מדביק שבר לשבר ובדרך זאת נוצר הכלי, והוא שמח בהישגו, עד
ששב הכלי ונעשה לערמת שברים. כמה פעמים כבר קרא את המכתב הזה.
מתחילה כמעט שנשבר לנוכח העובדה של פרידה לעולם, וכמעט שהפך בעצמו
לערמה כזאת. אז הדביק את שברי עצמו, ושוב דמה למי שהיה. אבל
ריק היה הכלי המחודש, תכנו לא היה בו. בבוקר נסע כרגיל לעבודתו.
על הספסל ממול ישבה במקרה בחורה לא יפה. בידו הימנית הסיר את
כובעו, ושמאלו המשילה את השיער שנלחץ על מצחו.